

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobkyně: X
sídlem X
zastoupena advokátkou Mgr. Marií Zimákovou
sídlem Poděbradská 924/46b, Praha 9

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020, č. j. X

takto:

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 10. 3. 2020, č. j. X, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 1. 2020, č. j. X sp. zn. X. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, a uložil jí správní trest pokuty 20 000 Kč

a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se měla žalobkyně jako právnická osoba dopustit tím, že dne X v cca X hodin zazvonil na dveře oznamovatelky v domě X v X neznámý muž, který se po otevření představil jako zástupce žalobkyně, a nabízel zastupování v jednání s jinými firmami, kdy tímto se měla žalobkyně dopustit porušení čl. 3 odst. 4 Nařízení města X č. X, kterým se vydává tržní řád (dále jen „tržní řád“), jímž se zakazuje nevyžádaný podomní prodej na území města Jablonec nad Nisou, tedy žalobkyně měla porušit povinnost stanovenou v nařízení obce.

2. Správní orgán I. stupně dovodil, že žalobkyně není prodejcem energií, ale zprostředkovatelem účasti zájemců ve výběrovém řízení na finančně výhodnějšího dodavatele energie. Obchodním zástupcům žalobkyně uděluje pokyny v souladu s podmínkami uzavřeného obchodního vztahu. Žalobkyně podniká na základě živnostenského zákona, nebyla jí vydána licence k činnosti obchodníka s elektřinou nebo zemním plynem nebo jiné oprávnění k činnosti vyloučené ze živnostenského zákona. Žalobkyně tedy prováděla podomní prodej, který je na území města Jablonec nad Nisou zakázán, byla tak naplněna podstata přestupku podle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že jednání zástupce je ve smyslu § 20 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), přičitatelné žalobkyni, neboť dle dokumentů, které nechává zástupce zájemcům k podpisu, jedná jménem žalobkyně, která využívá výsledek jednání zástupce. Žalobkyně porušila zákaz nabídky poskytování služeb formou pochůzky [podomní prodej ve smyslu čl. 2 písm. a) a j) tržního řádu], přičemž z hlediska ústavní konformity žalovaný dovodil, že vydáním tržního řádu nedošlo k vyprázdnění práva provozovat hospodářskou či jinou výdělečnou činnost, neboť podnikatelé mohou využívat jiných forem prodeje než je podomní, a zákaz stanovený nařízením se nevztahuje na činnosti vyloučené z režimu živnostenského zákona. Z hlediska aplikace tržního řádu je rozhodné, k jaké činnosti byla žalobkyně oprávněna. Protože jí nebyla vydána licence k podnikání v energetických odvětvích, ale naopak je držitelem živnostenských oprávnění k živosti volné, obor zprostředkování obchodu a služeb na dobu neurčitou, podléhá její činnost spočívající ve zprostředkování bezplatné možnosti zákazníkům účastnit se výběrového řízení na výhodnější dodávky energií živnostenskému zákonu. Na tom nic nemění skutečnost, že na činnost žalobkyně bezprostředně navazuje činnost obchodníka s elektřinou či plynem, s nímž žalobkyně na základě plné moci uzavře za koncového zákazníka smlouvu na dodávku energií. Samotné výběrové řízení provádí žalobkyně, využívá k tomu výsledků činnosti obchodních zástupců, žalobkyně tak vystupuje jako prostředník mezi zájemcem a přímým prodejcem energií, její činnost nepokrývá licence obchodníka s energií. Žalovaný se ztotožnil se závěrem, že žalobkyně spáchala přestupek dle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích, za což jí byla uložena pokuta, uvedení § 4 odst. 4 namísto § 4 odst. 3 tohoto zákona ze strany prvostupňového správního orgánu bylo zjevnou chybou v psaní bez vlivu na správnost rozhodnutí.

II. Žaloba

4. Žalobkyně namítala, že žalovaný nevzal v potaz veškerou jí uvedenou právní argumentaci, judikaturu a citace a nesprávně posoudil právní otázku odpovědnosti žalobkyně za přestupek, přestupku se žalobkyně nedopustila.
5. Žalobkyně uvedla, že nevykonává podomní prodej, jen bezplatně umožňuje zájemcům účastnit se výběrového řízení na výhodnější dodávky energií. Neprodává žádný produkt, nabízí pouze zákazníkům bezplatné řešení, díky němuž zákazník získá levnějšího dodavatele energií; zákazníkům, kterým není nalezena výhodnější cenová nabídka než u stávajícího dodavatele, odesílá dopis s informací, že jim nenalezla výhodnější nabídku spolu s doporučením setrvat u stávajícího dodavatele. Výsledkem jednání mezi zástupcem žalobkyně a zájemcem není nutně smlouva s dodávkou zboží a/nebo služeb. Je-li zákazníkovi vybrán cenově výhodnější dodavatel,

smlouvu o dodávce elektřiny nebo plynu nebo smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny nebo plynu uzavírá již za zákazníka přímo žalobkyně na základě plné moci, kterou zákazník žalobkyně uděluje během přihlášení se k výběrovému řízení. Takovou smlouvu žalobkyně uzavírá v prostorách obvyklých pro podnikatelské podnikání, resp. v prostorách držitele licence dodavatele energií, a smlouva je platná a účinná dnem podpisu ve smyslu ustanovení § 1724 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

6. Dle žalobkyně jde do jisté míry o mezery v zákoně, činnosti žalobkyně se mohou jevit jako činnosti na základě živnostenského zákona, nicméně svou podstatou a naplněním smlouvy o dodávce sahají za hranu působnosti zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), a to díky prolnutí smluvního plnění s jednotlivými dodavateli, kteří licenci ve smyslu energetického zákona disponují.
7. Na podporu svého názoru odkázala žalobkyně na obdobná stanoviska některých obcí, konkrétně se dovolávala rozhodnutí Městského úřadu Ostrov sp. zn. X ze dne 6. 3. 2019, oznámení Městské policie České Lípy, potažmo Městského úřadu Česká Lípa či usnesení Města Rychvald sp. zn. X ze dne 21. 11. 2019.
8. Z hlediska zdanitelného plnění dojde k naplnění zamýšleného účelu služby žalobkyně až okamžikem poskytnutí služby, tj. uzavřením smluvní dokumentace s dodavatelem – držitelem licence ve smyslu energetického zákona, a to v jeho prostorách obvyklých k podnikání, až ve vztahu k tomuto okamžiku a subjektu žalobkyně uplatňuje daňové povinnosti.
9. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 174/2016-23, podle něhož zákaz podomního prodeje stanovený formou tržních řádů podle živnostenského zákona nemůže zahrnovat pojem činnosti nabízení služeb (např. činnost obchodu s elektřinou a zemním plynem a/nebo činnost pojišťovacího zprostředkovatele), které jsou vyjmuty z působnosti živnostenského zákona.
10. Podle judikatury Ústavního soudu § 18 odst. 3 živnostenského zákona umožňuje omezit právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny, avšak nařízení obce nemají sloužit k zamezení veškerého prodeje zboží a poskytování služeb mimo provozovnu a mají je toliko určitým způsobem usměrňovat. V tomto kontextu je třeba předmětné zmocňovací ustanovení vykládat tak, že tato činnost musí vždy zůstat dovolena alespoň v rozsahu, který umožní skutečnou realizaci uvedeného základního práva v obci, zákaz nelze tedy vyslovit obecně a plošně vůči všem typům prodeje mimo provozovnu. Z procesní opatrnosti žalobkyně doplnila, že, bude-li krajský soud názoru, že se na její činnosti tržní řád vztahuje, shledává v celoplošném zákazu podomního prodeje na celém území města Jablonec nad Nisou prostřednictvím tržního řádu omezení práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
11. Dle názoru žalobkyně obsahují rozhodnutí obou stupňů formální i právní a procesní vady uvedené výše. Rovněž došlo k nepřiměřenému užití institutu správního uvážení, m. ve vztahu k určení výše správního trestu, ve smyslu rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 1993, č. j. 6 A 99/92-50. Došlo tak k porušení jedné ze základních zásad správního řízení.
12. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž shodné námitky žalobkyně vypořádal. Pokud žalobkyně namítala nepřiměřenost výše uložené pokuty, šlo jen o obecné konstatování, že správní orgány nepřiměřeně užily správního uvážení, aniž žalobkyně rozvedla, v čem nepřiměřenost spatřuje. Žalovaný dodal, že v odvolacím řízení posuzoval již potřetí stejný přestupek žalobkyně, za přestupek spáchaný v roce 2019 byla žalobkyni uložena pokuta 10 000 Kč, za další pak pokuta 40 000 Kč, když žalovaný snížil pokutu uloženou správním orgánem I. stupně z 50 000 Kč na 40 000 Kč. Žalovaný upozornil, že za přestupek lze uložit pokutu až do 100 000 Kč podle § 4 odst. 1, 3 zákona o některých přestupcích. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
15. Skutkové okolnosti nejsou mezi stranami sporné, v podrobnostech soud odkazuje na správní rozhodnutí vydaná v obou stupních správního řízení. Zástupce žalobkyně, jednající jménem žalobkyně na základě Smlouvy o spolupráci, bezplatně nabízel oznamovatelce v domě na uvedené adrese zprostředkování uzavření přihlášky do výběrového řízení na výhodné dodávky elektřiny a/nebo zemního plynu a souvisejících dokumentů k poskytování služeb dodávky energií, bude-li chtít zájemce využít služeb vítězného dodavatele. Dále není sporu o tom, že žalobkyni bylo vydáno živnostenské oprávnění s předmětem činnosti výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, druh živnosti volná, mj. pro obor činnosti zprostředkování obchodu a služeb. Žalobkyni ani jejímu zástupci nebyla Energetickým regulačním úřadem vydána licence obchodníka s elektřinou nebo zemním plynem. Skutková zjištění žalobkyně nerozporuje, ve shodě se správními orgány tvrdí, že prostřednictvím svých zástupců bezplatně umožňuje zájemcům účastnit se výběrového řízení na cenově výhodnější dodavatele energií, přičemž výsledkem jednání zástupce a zájemce nutně není uzavření smlouvy o dodávce zboží, resp. služeb. Podstatou sporu je tedy otázka, zda lze činnost žalobkyně posoudit jako podomní prodej, na který se vztahuje tržní řád, jež ho zakazuje, a zda tedy žalobkyně porušila povinnost stanovenou nařízením obce a tím se dopustila přestupku podle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích.
16. Přestupku podle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v nařízení obce nebo kraje*. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení *za přestupek podle odstavce 1 nebo 2 lze uložit pokutu do 100 000 Kč*.
17. Dle § 18 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), *obec může vydat tržní řád formou nařízení obce*. Dle odst. 3, s účinností od 30. 9. 2017 dle odst. 4 uvedeného ustanovení, *obec může nařízením obce stanovit, že některé formy prodeje zboží nebo poskytování služeb prováděné mimo provozovnu jsou v obci nebo v její části zakázány*.
18. Město Jablonec nad Nisou vydalo ve smyslu § 18 odst. 1 živnostenského zákona nařízení č. 3/2009, tržní řád. Podle čl. 2 písm. a) tržního řádu, ve znění pozdějších změn, *pro účely tohoto nařízení se rozumí prodejem nabídka, prodej zboží a poskytování služeb; u prodeje formou pojízdného prodeje, prodeje bez prodejního zařízení a pochůzkového prodeje se nabídkou rozumí i reklamní a promo akce*. Dle písm. j) tržního řádu *pro účely tohoto nařízení se rozumí podomním prodejem – prodej mimo provozovnu určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle stavebního zákona, provozovaný formou pochůzky (obchůzky), při němž je potenciální uživatel zboží nebo služeb bez předchozí objednávky vyhledáván prodejcem z okruhu osob mimo veřejně přístupná místa, zejména obcházením jednotlivých domů, bytů apod.* Podle čl. 3

odst. 4 tržního řádu platí, že *nevyžádaný podomní prodej na území města Jablonce nad Nisou se zakazuje, není-li v příloze k tomuto nařízení stanoveno jinak*, jinak přitom pro účely podomního prodeje tržní řád nestanoví.

19. Možností obce vydat na základě zákonného zmocnění dle § 18 odst. 1 živnostenského zákona tržní řád a jeho prostřednictvím regulovat podnikání na území obce, včetně možnosti zakázat některé druhy prodeje zboží nebo poskytování služeb mimo provozovnu ve smyslu § 18 odst. 3 živnostenského zákona, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 174/2016-24, jehož závěru se žalobkyně na svou podporu dovolává. Nejvyšší správní soud dovodil, že vzhledem k tomu, že se jedná pouze o prováděcí předpis obce ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy, nemůže takové nařízení vydané na základě § 18 živnostenského zákona regulovat prodej zboží a poskytování služeb, které nejsou živnostenským podnikáním ve smyslu § 1 ve spojení s § 2 a § 3 živnostenského zákona.
20. Podle § 2 živnostenského zákona *živností je soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem*. Ustanovení § 3 uvedeného zákona poté stanoví, které činnosti živností nejsou. Podle § 3 odst. 3 písm. d) uvedeného zákona *živností dále není výroba elektřiny, výroba plynu, přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny, distribuce plynu, uskladňování plynu, obchod s elektřinou, obchod s plynem, výroba tepelné energie a rozvod tepelné energie, které podléhají licenci podle zvláštního právního předpisu*. Tímto zvláštním předpisem je energetický zákon, dle jehož § 3 odst. 3 platí, že *podnikat v energetických odvětvích na území České republiky mohou za podmínek stanovených tímto zákonem osoby pouze na základě licence udělené Energetickým regulačním úřadem, přičemž podle § 3 odst. 1 uvedeného zákona předmětem podnikání v energetických odvětvích je mj. obchod s elektřinou a obchod s plynem*.
21. Z uvedeného vyplývá, že vydaný tržní řád nemůže v intencích shora označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu regulovat podnikání žalobkyně na území města Jablonce nad Nisou, pokud by její činnost nebyla živností, nýbrž podnikáním v energetických odvětvích na základě licence vydané Energetickým regulačním úřadem, na které by nebylo možné tržní řád dle § 3 odst. 3 písm. d) živnostenského zákona ve spojení s § 3 odst. 1, odst. 3 energetického zákona vztáhnout. Při posouzení povahy činnosti žalobkyně vykonávané prostřednictvím svých zástupců se soud plně ztotožnil se závěry správních orgánů.
22. Podstatou činnosti vykonané žalobkyní na předmětné adrese oznamovatelky bylo bezplatné zprostředkování služby – zajištění účasti ve výběrovém řízení na finančně výhodnějšího dodavatele elektřiny a/nebo plynu prostřednictvím přihlášky a uzavření souvisejících dokumentů pro zajištění účasti v takovém výběrovém řízení. Takové nabízení služeb je prodejem ve smyslu čl. 2 písm. a) tržního řádu, který byl vykonán jako podomní prodej podle § 2 písm. j) tržního řádu, neboť se jednalo o nabídku zprostředkování zajištění účasti na výběrovém řízení mimo provozovnu žalobkyně určenou k tomu kolaudačním rozhodnutím, formou pochůzky (obchůzky), kdy oznamovatelka jako potenciální uživatel služby byla bez předchozí objednávky vyhledána zástupcem žalobkyně z okruhu osob mimo veřejně přístupná místa, zde v bytovém domě. Tuto činnost žalobkyně prostřednictvím zástupce vykonala nepochybně v rámci svého živnostenského oprávnění k živnosti volné, v oboru povolené živnosti zprostředkování obchodu a služeb. V žádném případě nelze žalobkyni přisvědčit, že jde o nějakou mezeru v zákoně a že lze na její činnost hraničně nahlížet jako na činnost svou podstatou naplňující smlouvu o dodávce energie dle energetického zákona. Jistě, na shora popsanou živnostenskou činnost žalobkyně v některých případech (pokud žalobkyní oslovený zájemce na základě výsledků žalobkyní provedeného výběrového řízení na cenově výhodnějšího dodavatele energie podepíše plnou moc) navazuje uzavření smlouvy o dodávce energie, to ovšem na posouzení věci nic nemění. V takovém případě totiž žalobkyně jedná jménem potenciálního odběratele energie, opět nikoli jako obchodník s elektřinou či obchodník s plynem, tedy podnikatel s předmětem podnikání v energetickém odvětví.

23. Dokazování listinami, které na podporu svého právního názoru žalobkyně označila, soud neprováděl jako nadbytečné, neboť k posouzení jednání žalobkyně jako protiprávního, naplňujícího skutkovou podstatu přestupku podle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích, byl nadán právě soud.
24. Ve shodě s žalovaným soud uvádí, že vydáním předmětného tržního řádu nedošlo v rozporu s čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod k omezení práva žalobkyně podnikat a provozovat hospodářskou činnost, neboť činnost žalobkyně nebyla na území města Jablonec nad Nisou zakázána obecně a plošně, nýbrž byla zakázána určitá forma nabízení služeb, a to podomní prodej. Ke shodnému posouzení zákazu podomního prodeje na území celé obce dospěl Ústavní soud v nálezu sp. zn. pl. ÚS 57/13 ze dne 20. 5. 2014, publ. pod č. 108/2014 Sb. Současně lze uvést, že tržní řád nedopadá na činnosti, jež nejsou živností, omezení se tedy netýká mj. vlastního obchodu s energiemi jako podnikání v energetických odvětvích na základě udělené licence.
25. Námitky týkající se nepřiměřené výše pokuty a užití správního uvážení při jejím stanovení byly zcela obecné a nenaplnovaly požadavky na řádnou formulaci žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Skutečnosti, které byly vzaty v potaz při stanovení výše pokuty, která může za daný přestupek dosáhnout výše až 100 000 Kč dle § 4 odst. 3 zákona o některých přestupcích, uvedl správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobkyně s jeho úvahami v odvolání ani v žalobě nepolemizovala, nerozvedla, k jakým jiným skutečnostem, potažmo důkazům mělo být nad rámec uvedeného ještě přihlédnuto, či jaké skutečnosti byly zohledněny nesprávně a v čem konkrétně žalobkyně spatřuje nepřiměřené užití správního uvážení, resp. nepřiměřenost výše pokuty. Soud tak může jen v obecné rovině odkázat na úvahy správního orgánu I. stupně, které žalovaný napadeným rozhodnutím aproboval, když, jak již soud uvedl, proti výši uložené pokuty žalobkyně v odvolání nic nenamítala.

V. Závěr a náklady řízení

26. Z uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul. O žalobě rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten ovšem náhradu nákladů nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných

náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. srpen 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně